

Лусинда Райли
Орхидеената
къща

Copyright © Lucinda Riley, 2011
Hothouse Flower

Всички права запазени.

- © Цветелина Тенекеджиева, превод, 2014 г.
- © Станислав Иванов, корица, 2014 г.
- © Книгоиздателска къща „Труд“, 2014 г.

ISBN 978-954-398-383-4

Лусинда Райли
Орхидеената
къща

Превод от английски
Цветелина Тенекеджиева

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2014

*На баща ти, Доналд, който те вдъхнови
по всякакъв начин...*

Сиам, преди много лета...

Сиамците вярват, че влюби ли се един мъж в някоя жена - дълбоко, страстно, безвъзвратно, - е способен на всичко, за да я запази до себе си, да удовлетвори желанията ѝ, да ѝ стане най-скъп от всички хора на света.

Итако едно време сиамски принц, който се влюбил така дълбоко в жена, надарена с невиждана красота. Ухажвал я и накрая я спечелил, ала едва броени ноци преди венчавката, празненство, на което цялата нация щяла да пирува, да се вихри в танци и да ликува, тревожност обзела сърцето на принца.

Знаел, че по един или друг начин трябвало да ѝ докаже любовта си - с проява на героизъм и могъщество, заради която девойката щяла да му се врене във вярност за вечни времена.

Решил, че трябва да открие нещо също толкова невиждано красиво, колкото възлюбената си.

След дълги размисли повикал тримата си най-доверени слуги и им рекъл така:

- Носят се легенди, че в краевото ни, високо в северните падини, расла черна орхидея. Искат да я откриете и да я донесете в двореца ми, за да я подаря на принцесата на сватбения ни ден. Който от вас успее да ми я донесе, ще бъде възнаграден толкова богато, че цял живот ще живее в охолство. Двамата провалили се пък няма да доживеят дори до сватбата ми.

Ужас сковал сърцата на тримата мъже, свели глави пред принца.

Знаели, че гледат сагъртта в очите. Черната орхидея била митично цвете. Също като инкрустираните със скъпоценни камъни заатни дракони, красящи носовете на краските баржи, с които принцът щял да отплава към храма за венчавката си с бъдещата принцеса – сказание, и нищо повече.

Същата нощ трипата сауги отишли при семействата си да се сбогуват. Единият обаче имал по-остър ум от събратята си и лежейки в обятията на ридещата си съпруга, решил, че не му е време да се разделя с живота.

До сутринта вече била скроила хитроумен замисъл. И тръгнал към пристанищния пазар, където продавали подправки, коприна... и цветя.

Купил срещу няколко монети изящна орхидея, чиито едри, кадифени листенца били обаяни в тъмен, тъмен пурпур и загадъчно розово. Тръгнал после покрай тесните канали на Банкок и вървял, докато не стигнал работилницата на писаря. Намерил го скътан сред свитъците в тъмната му, влажна стаичка в дъното на работилницата.

Някога писарят бил служил в двореца, откъдето и го познавал саугата, но работата му била опакота, понеже не изписвал достатъчно красиво буквите.

– Sawadee Khrir, писарю – поздравил го саугата, оставяйки орхидеята на писалището му. – Ще ти поставя една задача и ако ми помогнеш, ще те отрупам с богатства, за каквито дори не си мечтал.

Писарят, който едвам свързвал двата края, откакто бил прокуден от двореца, вдигнал любопитен поглед към саугата.

– И как ще стане това?

Саугата посочил цветето.

– Цял живот работиш с мастило. Искат от теб да оцветиш листенцата на тази орхидея в черно.

Писарят събрчил вежди насреща му, сетне огледал растението.

– Да, възможно е, но изникнат ли новите цветчета, ще разкрият истинския цвят на орхидеята и ще бъдеш разобличен.

– Докато настъпи този момент, двамата с теб ще сме избягали надалеч и вече ще живеем като принца, на когото служи – отвърнал саугата.

Писарят кимнал умислено с глава.

– Ела пак нощес и ще получиш черната си орхидея.

Като се върнала у дома, слугата казал на жена си да събере оскъдните им притежания и да се приготви за път. Обещал ѝ, че скоро ще има пари да ѝ купи каквото си пожелае и да ѝ вдигне приказен дворец някъде далеч, далеч оттук.

Късно вечерта отишъл в работилницата на писаря. И ахнал от удивление, като видял черната орхидея на писалището му.

Огледал внимателно листенцата и похвалил майстора за добре свършената работа.

- Мастилото е изсъхнало вече - обяснил писарят - и дори да го разтърка някой с пръсти, няма да падне. Сам го изпробвах. Опитай и ти.

Слугата пипнал едно от листенцата и пръстите му останали чисти.

- Не мога да ти кажа обаче колко време ще устиска. Рано или късно влагата на растението ще овлажни масилото. А и то се знае, не трябва да вижда и капка дъжд.

- Ще свърши работа - кимнал доволно слугата, взимайки растението. - Заминавам за двореца. Ела при реката в полунощ да ти дам твоя дял от възнаграждението.

В нощта на сватбата, след като бил споделил най-радостния си ден с цялото кралство, принцът влязъл в покоите си.

Принцесата стояла на терасата, съзерцавайки река Чао Прая, в чиито води все още пламтяло отражението на зорята, означавала брачния ѝ съюз с принца. Новият ѝ жених отишъл до нея.

- Любов моя, имам нещо за теб, символ на неповторимостта и съвършенството ти.

Подарила ѝ черната орхидея, засадена в саксия от масивно злато и украса от скъпоценни камъни.

Принцесата свела поглед към цветето, към черните като нощта венчелистчета, угнетени сякаш от тежката багра, която природата им била отредила. Сторило ѝ се изтерзано, посърнало... прокобно в неестествената си тълнота.

Но при все това принцесата съзнавала какво държи в ръцете си... какво било значението му и що за подвиг бил извършил възлюбеният ѝ в нейно име.

- Принце мой, великолепна е! Къде я намери? - попитала го тя.

- Претърсих цялото кралство, всяко кътче, ниско и високо. Давам ти дума, че няма втора като нея, също както няма втора като теб.
- Той се възря в очите ѝ с преизвиц от любов поглед.

Почувствала силата на обичта му, тя погалила нежно лицето на съпруга си, копнеейки да му покаже, че е взаимна, че и тя никога не ще го разлюби.

- Благодаря ти, чудно красива е.

Той хвана ръката, тишава бузата му, и докато целувал пръстите ѝ, го обзело непреодолимо желание да обладае цялото ѝ съществуване. От кояко време чака първата им брачна нощ! Взела орхидеята от ръцете ѝ, оставил я на пода на терасата, а сетне притиснал любимата си в силна прегръдка и я целунал.

- Да влезем вътре, принцесо моя - проронил в ухото ѝ.

Тя оставила черната орхидея под нощното небе и последвала жениха си в покоите им.

Малко преди зазоряване принцесата станала от брачното ложе и излязла на терасата да приветства първото утро от съвместния им живот.

Тук-там биещукали паутки локвички; нощес било валяло. Младият ден се разбуждал, макар и слънцето още да се криело зад дърветата на отсрещния бряг на реката.

От терасата, от същата онази саксия от масивно злато, която принцът ѝ бил подарил, я гледала пурпурно-розова орхидея.

Принцесата докоснала с усмивка листенцата ѝ, очистени и съживени от дъжд, и многократно по-прекестни от почернените листенца на орхидеята, която принцът ѝ бил подарил миналата нощ.

Най-сетне проумяла истината, тя взела растението, вдишвайки божествения му аромат, и замислила как да постъпи: Да му каже право и да го нарани, или да излъже, за да му спести тревогите?

След няколко минути се върнала в брачните им покои и отново се сгушила в обятията на принца.

- Принце мой - продумала му, като го видяла да се разбужда, - през нощта са откраднали черната ти орхидея от терасата.

Той подскочил като ужасен, готов в гнева си да повика стражите. Тя обаче го успокоила с усмивка на уста.

- Недей, свържже мой, сърцето ти казва, че ни се е полагала само за една нощ, за нощта, в която телата ни се сляха, в която любовта ни разищфна и ние също станяхме ведно с природата. Не би било почитено да запазим нещо толкова магично само за себе си... твѣк и само щеше да повехне и умре... а аз не бих го понесла. - Тя взела ръката му и долепила устни до нея. - Нека повярвате в силата му и да се радвате, че ни баагослови с красотата си в първата нощ от съвместния ни живот.

Принцът се позамислиа. А сетне, твѣк като я обичаа с цялото си сърце и биа толкова щастаив, че вече е негова, решиа да не вика стражите.

Годините се занизааи в брачно блааженство и съюзът им биа скрепен с рожба, зачената в същата онази нощ, и още много след нея, а принцът заживяа с вярата, че мистичната черна орхидея, такар и осенила ги с магията си, не им принадлежала.

На сутринта след паметната сватба беден рибар седяа на брега на Чао Прая, на някоакостотин метра по течението ѝ от кралския дворец. Не биа хванаа нищо от два часа. Чудеа се дааи зарята от тиналаата нощ не биаа прогонила рибата чак до дъното на реката. Бояа се, че не продаде ли ни една риба, многоаодното му семейство щяао да гладува.

Слънцето се заузкачавало над дърветата на отсрещния бряг, за да облее водата с баагословената си светлина, и не след дъаго рибарят съзряа нещо да баещука сред зелените водорасли, плаващи по реката. Оставиа вѣдицата си и нагазиа във водата да го вземе. Сграбчиа обвиния с водорасли предмет, преди да го е отнесла течението, и го занесеа на брега.

А като изчистиа зелениаката, не тогѣа да повярва на очите си!

Саксия, която биаа направена от масивно злато, инкрустирано с диаманти, спарагди и рубини!

Съвсет забравиа за вѣдицата, пѣхнаа саксията в рибарската си кошница и се запѣтиа към пазара за скѣпоценности в града, а сърцето му запяао от радост при мисъята, че семейството му повече никога нямало да гладува.

Πρώτα ταστ
ЗУМАТТА

Норфък, Англия

Всяка нощ ти се присънва един и същи сън. Сякаш някой захвърля живота ти във въздуха и всички парчета се разпиляват по земята... безразборно и обърнати наопаки. Всичките са част от мен, само дето са в грешния ред и образуват несвързана картина.

Разправят, че сънищата били важни, защото ти отварят очите за нещо... нещо, което си крия от самия себе си.

Аз не крия нищо от себе си; ще ти се да можеш.

Търся забрава в съня. Търся покой, защото по цял ден те преследват спомени.

Не съм луда. Макар че напоследък доста размишлявам върху естеството на лудостта. Има толкова много милиони човешки същества, всяко със своята идентичност, с неповторимия си генетичен код, с личните си разсъждения – с индивидуалното си възприятие на света откъм вътрешната вселена на съзнанието си. Всяка гледна точка е различна.

Стигнах до заключението, че ние, хората, сме способни да споделяме един с друг само паятта и костите си, материалното, с което сме родени. Непрекъснато ти повтарят например, че всеки реагира по свой собствен начин на скръбта и че никоя реакция не може да бъде отписана като погрешна. Някои ридаят с месеци, с години дори. Обличат се в черно и живеят в траур. Други пък нагаед не страдат при загубата на любим човек. Погребват скръбта заедно с агъртвеца. А после се държат както преди. Сякаш нищо лошо не ги е сполетяло.

*Не мога да определя точно кой тип реакция преживях. Не съм плакала от месеци. Всъщност дори тогава пророних само броещи думи.
Но споменът не ме е напуснал. Никога няма да ме напусне.*

Чуват някой на долния етаж. Трябва да стана от леглото и да се престоя, че съм готова да посрещна новия ден.

Алиша Хауърд паркира лендроувъра си до тротоара. Изгаси двигателя и изкачи полегатия хълм до вилата. Знаеше, че входната врата никога не се заключва, затова директно я отвори и влезе вътре.

Застана настрел все още мрачната всекидневна и по тялото ѝ пробегна тръпка. Отиде до прозореца и гръбна пердетата. След като пооправи възглавниците на дивана, събра в ръце трите празни чаши от кафе и ги отнесе в кухнята.

Отиде до хладилника и го отвори. В една от преградите на вратата имаше самотна, наполовина празна бутилка мляко. От рафтовете я гледаха кутийка йогурт с изтекъл срок на годност, малка бучка масло и скапан домати. Затвори хладилника и направи оглед на кутийата за хляб. Съвсем предвидимо, вътре нямаше и трохичка. Алиша седна на масата и въздъхна.

Замисли се за собствената си топла, богато заредена кухня, от чиято печка „Ага“ винаги се носеше уютният аромат на вкусна вечеря и която вечно бе озвучена от тропот на малки крачета и сладък, писклив детски смях... *сърцето* на дома ѝ, на целия ѝ живот.

Контрастът с това неприветливо тясно помещение беше съвсем очевиден. Даже подсигуряваше госта удачна метафора за настоящото съществуване на по-малката ѝ сестра: и животът, и сърцето на Джулия бяха разбити.

Наближаващите стъпки по скърцащото дървено стълбище подготвиха Алиша за предстоящата среща. Сестра ѝ изникна пред кухненската врата и, както винаги, красотата ѝ я заплени; докато тя самата имаше руса коса и светла кожа, Джулия притежаваше смугъл, екзотичен чар. Гъста махагонова коса обрам-

чваше изваяното ѝ лице, а заради свалените наскоро килограми искрящите ѝ, оформени като бадеми кехлибарени очи и високи-те ѝ скули изпъкваха още по-живописно.

Дрехите ѝ далеч не отговаряха на януарското време, не че в момента разполагаше с особено разнообразен гардероб. Дълъг червен кафтан с разноцветни сатенени апликации и свободни черни памучни панталони, прикриващи кльощавите ѝ крака. Дори от мястото си Алиша виждаше настръхналата от студ кожа по голите ѝ ръце. Стана от масата и придърпа съвръжната си сестра в любвеобилна презръдка.

- Милчка - каза ѝ, - замръзнала си от студ. Ще отидеш ли да си купиш по-топли дрехи, или да ти донеса няколко мои пуловера?

- Ще се справя сама - отвърна Джулия, изтръгвайки се от обятията на сестра си. - Кафе?

- Не е останало много мляко, току-що проверих в хладилника.

- Няма нищо, ще го пия черно. - Джулия отиде до мивката, напълни електрическия чайник с вода и го пусна.

- Е, как вървят нещата? - поинтересува се Алиша.

- Нормално - отвърна Джулия, вземайки две чаши за кафе от полицата.

Алиша направи гримаса. „Нормално“ беше рутинният отговор на Джулия. С негова помощ отбиваше натрапчивите въпроси.

- Виждала ли си се с някого тази седмица?

- Не, с никого - отговори Джулия.

- Милчка, сигурна ли си, че не искаш да ни погостуваш още малко? Неприятно ми е като се сетя, че стоиш тук съвсем сама.

- Благодаря за предложението, но вече ти казах, че всичко е нормално - отвърна Джулия отнесено.

Алиша въздъхна с угрижено изражение.

- Джулия, изобищо не ми изглеждаш нормално. Свалила си още килограми. Храниш ли се въобще?

- Разбира се, че се храня. Искаш ли кафе, или не?

- Не, благодаря.

- *Хубаво.* - Джулия тресна бутилката мляко на мястото ѝ в

хладилника. Като се обърна, кехлибарените ѝ очи лъцияха от ярост. – Виж какво, знам, че го правиш, защото те е грижа за мен. Но казвам ти, Алиша, не съм едно от децата ти и не ми трябва бабачка. *Харесва ти да съм сама.*

– Както и да е – подхвана ведро Алиша в опит да разсее надуващия се в гушата ѝ гняв, – най-добре иди да си вземеш палтото. Ще те изведе навън.

– Всъщност имам други планове за днес – възрази Джулия.

– В такъв случай ще трябва да ги отложиш. Нужна ми е помощта ти.

– За какво?

– Следващата седмица е рожденият ден на татко, ако случайно си забравила, и искам да му купим подарък.

– И откъде накъде ти трябва моята помощ за това, Алиша?

– Навършва шейсет и пет, пенсионна възраст.

– Няясно съм. Все пак е и мой баща.

Алиша беше на ръба да изгуби самообладание.

– За днес по обяг е обявена разпродажба на вещите от „Уортън Парк“. Хрумна ми да отидем и да харесаме нещо за татко.

В очите на сестра ѝ проблесна интерес.

– Разпродават „Уортън Парк?“

– Да, не знаеше ли?

Раменете на Джулия увиснаха.

– Не, не знаех. Защо го правят?

– Предполагам поради обичайните причини; данък наследство да кажем. Подочух, че настоящият собственик продавал имението на някакъв лондончанин с повече пари, отколкото разум. В наши дни не съществуват семейства, които могат да си позволят поддръжката на такова място. Последният лорд Уортън го беше занемарил до неузнаваемост. По всяка вероятност за реставрацията ще е нужно цяло състояние.

– Колко тъжно – пророни Джулия.

– Нали? – съгласи се Алиша, доволна да види, че поне бе спечелила вниманието на Джулия. – Беше голяма част от детството ни, особено твоето. Ето затова реших, че е добра идея да харесаме на татко нещо от разпродажбата, нещичко за спомен.

Сигурно ще са останали само боклуци, понеже всички ценни вещи отиват в „Сотбис“*, но си струва да опитаме.

За нейна изненада Джулия кимна одобрително, без да е нужно повече убеждаване.

- Добре, отивам да взема палтото си.

Пет минути по-късно Алиша вече шофираше по тясната „Хай Стрийт“ в китното крайбрежно село Блейкни. Зави вляво и тръгна на изток за петнайсетминутното пътуване до „Уортън Парк“.

- Уортън Парк - промълви Джулия на самата себе си...

Посещенията в парника на дядо Бил бяха най-живият спомен от детството ѝ: неустоимият аромат на екзотичните цветя и търпението, с което ѝ бе разказвал за отделните видове и родината им. Баща му, както и дядо му по бащина линия преди това бяха работили като градинари в дома на семейство Крофърд, някогашни притежатели на „Уортън Парк“ - просторно имение, побиращо хиляда акра плодородна обработваема земя.

Баба ѝ и дядо ѝ бяха живели в уютна къщурка, скътана в най-оживения ъгъл на имота, обградени от многолюдния персонал, който обслужвал земята, къщата и членовете на семейство Крофърд. Майката на Джулия и Алиша, Жасмин, се бе родила и отраснала в същата тази къщурка.

Елзи, майката на Жасмин, беше образцова баба, макар и леко ексцентрична. Вечно посрещаше внучките си със сърдечно отворени обятия, а в кухненската печка винаги се готвеше нещо апетитно за вечеря.

Всеки път, когато Джулия се унесеше в спомени за времето, прекарано в „Уортън Парк“, пред очите ѝ изникваха лазурното небе и живописните краски на цветята, разцъфнали под лятното слънце. А някога имението Уортън се бе славило с разкошните си орхидеи. Странно явление беше, че дребничките, крехки

---

* Международна аукционна къща. Един от най-големите търговци на произведения на изкуството, антични бижута, ценни недвижими имуществва и колекционерски вещи - бел. прев.

цветя, виреещи из тропическите области, никнеха като луди в хладния климат на северното полукукло, по норфкските равнини.

Като дете Джулия по цяла година бе очаквала с нетърпение лятното гостуване в „Уортън“. Спокойствието и топлината в парниците – уютно сгушени в единия ъгъл на зеленчуковата градина, скрити от свирепите ветрове, долитащи откъм Северно море през зимата – не напускаха паметта ѝ цяла година. Това усещане, в комбинация с чувството за истински дом, което ѝ носеше дяговата къщурка, бяха превърнали имението в идилично убежище за нея. В „Уортън“ никога нищо не се променяше. Там ритъмът на живота не се определяше от алармени часовници и работни графици, а от природата.

Спомняше си как старото бакелитено радио на дядо Бил свири класическа музика от сутрин до вечер, скътано в ъгълчето на парника.

– Цветята обичат музиката – разправяше ѝ дядо Бил, обгрижвайки безценните си растения. Джулия сядаше на столчето до радиото и наблюдаваше дядо си, заслушана в класическите композиции. По онова време се учеше да свири на пиано и тъкмо откриваше вродения си талант на пианистка.

В скромната всекидневна на къщурката имаше вехто изправено пиано. Често пъти след вечеря баба и дядо я молеха да им посвири и с възхищение наблюдаваха колко умело шареха по клавишите фините ѝ детски пръстчета.

– Имаш божа гарба, Джулия – беше обявил една вечер дядо Бил с навлажнени очи и широка усмивка. – Обещай ми да не я пропускваш.

На единайсетия ѝ рожден ден дядо Бил ѝ бе поднесъл първата ѝ лично нейна орхидея.

– Отгледал съм я специално за теб, Джулия. Латинското ѝ име е *Aerides Odoratum*, което значи „геца на въздуха“.

Джулия бе огледала с интерес изящните кремаво-розови листенца на засаденото в саксия цвете. Бяха кауифени на пипане.

– Откъде идва орхидеята ми, дядо Бил? – беше попитала.

- От Ориента. Вирее из джунглите на Чианг Май, една от северните провинции на Тайланд.

- О. Според теб каква музика обича?

- Струва ми се, че предпочитанията ѝ клонят към Моцарт – беше се изкускал дядо ѝ. – Ако забележиш, че е оклюмала, може да ѝ пуснеш и малко Шопен!

Джулия бе полагала всеотдайни грижи както за орхидеята си, така и за гарбата си на пианист в гостната на проветривия си викториански дом в покрайнините на Норуич. Тя свиреше на цветето, а то ѝ се отблагодаряваше, разцъфвайки отново и отново.

Обичаше да се унася в блянове за екзотичната родина на орхидеята. Често в мечтите си се пренасяше от гостната на провинциалния си дом в обширните джунгли на Далечния изток... чуваше среднощното цвърчене на гущерите гекон и песента на птиците, вдишваше опияняващия парфюм на орхидеите, никнещи по клоните на гърветата и хресталака под тях.

Знаеше, че един ден ще зърне този ориенталски рай с очите си. Но в онези дни цветущите описания на дядо ѝ за тези далечни земи бяха достатъчни да подкладат въображението и музикалната ѝ гарба.

Дядо ѝ Бил почина, когато Джулия беше на четиринайсет. Спомняше си съвсем отчетливо зейналата в душата ѝ гупка – дядо Бил и парниците му бяха единственото стабилно нещо в младия ѝ, но вече труден живот; мъдрият, любвеобилен дядо Бил, вечно готов да те изслуша, чиято бащина обич ѝ се бе струвала по-силна от тази на родния ѝ баща. На осемнайсетгодишна възраст Джулия бе спечелила стипендия за Кралския музикален колеж в Лондон. Баба Елзи се беше преселила при сестра си в Саутуолд и така посещенията в „Уортън Парк“ бяха секнали.

А сега, на трийсет и една, се завръщаше в имението. Докато Алиша бърбореше за четирите си деца и всевъзможните им занимания, Джулия изживяваше онова позабравено трепетно очакване, което неизменно я бе спохождало в колата на родителите

и на път към „Уортън“. Достигна ли познатата чупка в пътя, винаги бе долепвала лице до задния прозорец, нетърпелива да зърне къщичката на портiera, която бележеше входа към „Уортън Парк“.

- Ето я отбивката! - изстреля Джулия, виждайки, че Алиша ще прелети покрай нея.

- Божичко, да, права си. От толкова време не съм идвала тук, че съм забравила всичко.

Като отбиха по входната алея, Алиша надзърна към сестра си. В очите на Джулия сияеше искрица на радостна възбуда.

- Открай време обичаш да идваш тук, нали? - попита я с нежност в гласа.

- Да, ти не обичаш ли?

- Честно казано, скучаех тук. Нямах търпение да се върна в града при приятелите ми.

- Винаги си била градско момиче - отбеляза Джулия.

- Точно така, а виж ме сега: на трийсет и четири живея във фермерска къща напред нищото, с цяла чета деца, три котки, две кучета и една „Ага“. Къде ми избягаха ярките светлини на града, дявол да го вземе? - попита с иронична усмивка Алиша.

- Просто се влюби и сви гнездо.

- А вместо мен, *ти* получи ярките светлини - добави незлобливо Алиша.

- Да, някога... - Гласът ѝ заглъхна, когато къщата се появи в полезрението им. - Ето я! - възкликна Джулия, прекъсвайки унеса на сестра си. - Изглежда съвсем същата.

Алиша погледна сградата пред себе си.

- Всъщност май изглежда доста по-добре. Сигурно съм забравила колко е красива.

- Аз не съм забравила - промълви Джулия.

Минаха покрай индианската нишка от коли, наспирали по алеята, и двете отнесени в собствените си мисли. Имението „Уортън Парк“ бе построено в класически джорджански стил за племенника на първия премиер на Великобритания, макар и да не било завършено преди смъртта му. Каменните блокове, използвани за изграждането му, бяха набавени от прочутата ка-

меноломна в Ейсълби, селце в графство Северен Йоркшир, и в хода на тристагодишното си съществуване къщата бе придобила бледожълт цвят.

Седемте прозореца по фасадата ѝ и двете стълбища, които се извиваха пред сутерена, събирайки се в тераса с изглед към имота, която служеше като вход към първия етаж, допринасяха за френския блясък на къщата. Куполовидните кули в двата ѝ края, просторният портик с четирите му гигантски йонийски колони и горделиво застаналата на върха му рушаща се статуя на Британия* придаваха на сградата едновременно величествено и донякъде ексцентрично излъчване.

„Уортън Парк“ не беше достатъчно грандиозно здание, за да бъде приспаднато към сградите с историческа значимост. Не се характеризираше и с необходимото архитектурно съвършенство, тъй като по-късните поколения на семейство Крофърд бяха допринесли за вида му с няколко нестандартни приумици, които осуетяваха чистотата на стила. Но именно поради тази причина имението нямаше онази потискаща строгост, типична за повечето монументални къщи от периода.

- Ето тук обикновено свивахме вяло - посочи Джулия, припомняйки си маршрута покрай езерцето, по който бяха гостигали къщичката на баба ѝ и дядо ѝ, скътана в единия край на имота.

- Искаш ли след като огледаме разпродажбата, да посетим старата къщурка? - предложи Алиша.

Джулия сви рамене.

- Да решим впоследствие, става ли?

Облечени в жълти униформи стюарди направляваха колите към свободните места за паркиране.

- Сигурно се е разчуло - коментира Алиша, свървайки към посоченото място. Като изгаси двигателя, се обърна към сестра си и сложи ръка на коляното ѝ. - Готова ли си? - попита я.

---

* Древно олицетворение на островната държава, днешна Великобритания - жена с шлем, щит и тризъбец - бел. прев.

Главата на Джулия се маеше от бурния поток спомени. Дори миризмите, които я връхлетяха, като излезе от колата и тръгна със сестра си към къщата, ѝ се сториха безкрайно познати: влажна, наскоро окосена трева и съвсем леката ароматна нотка на жасмина в лехите, ограждащи предната ливада. Последваха стълпотворението от посетители нагоре по стълбището към главния вход на имението...